

ЗОРЯ ГАЛІЦЬКА.

ЛЬВОВЪ. СУБОТА

Ч. 96.

дня 19 Листоп. (1 Студня) 1849.

Выходитъ що Середы и Суботы. Цѣна для одбирающихъ въ Редакції: чверть-рочна 1 рень. 15 кр. ср.; піврочна 2 рень. 30 кр. ср.; черезъ почты: чверть-рочна 1 рень. 35 кр. ср.; піврочна 3 рень. 10 кр. срб.

Русини Буковинській и письмо румунь-ское „Буковина.“

(Продовженіе.)

Очевидною є вінко цѣлый той артикуль, аби наше поутренне читателство могло по-взати понятіє, такимъ дѣхомъ тає тое письмо противъ Ресинамъ Галицкимъ, а такожъ оно гадкѣ тає съ Ресинами Буковинскими. Підмити не можемо, що „Буковина“ даю повѣдь до тони вущанності, до тони терпкості, съ іакою о цѣдомъ народѣ рѣско-галицкѣмъ Царствѣ, править о передмарції перевазъ рѣчини надъ рѣмбницію, признає, що на самой Буковинѣ живуть въ 87 чисто рѣкихъ^{*} селахъ 90,692 а въ 35 помѣшанихъ 18,125 Ресинівъ а говорить однако, що Ресини суть народомъ (запевне черезъ Г. Стадіона) ново винайденія! Але починивши тое жалувати місце, що съ розбитомъ „Буковина“ дуже за-стоить, и що ся о ню дуже обавляємо; бо коли сама признає, що тїи въ 87 чисто рѣкихъ селахъ живущіи 90,692, а въ 35 помѣшанихъ селахъ живущіи 18,215 Буковинцѣ суть Ресинами: кто со здо-ровымъ розбитомъ може поімити тое, що „Буковина“ вжеше править: же тїи Ресини не суть Ресинами, але Ресинами хотай не инакше іакъ по рѣ-екѣ веєдливими, и що то вважа лише рѣсій фанатизъ ихъ до рѣсій народно-стії причислти? И истинно, такъ говорить

„Буковина“ знає о давніомъ рѣско-галицкѣмъ Царствѣ, править о передмарції перевазъ рѣчини надъ рѣмбницію, признає, що на самой Буковинѣ живуть въ 87 чисто рѣкихъ^{*} селахъ 90,692 а въ 35 помѣшанихъ 18,125 Ресинівъ а говорить однако, що Ресини суть народомъ (запевне черезъ Г. Стадіона) ново винайденія! Але починивши тое жалувати місце, що съ розбитомъ „Буковина“ дуже за-стоить, и що ся о ню дуже обавляємо; бо коли сама признає, що тїи въ 87 чисто рѣкихъ селахъ живущіи 90,692, а въ 35 помѣшанихъ селахъ живущіи 18,215 Буковинцѣ суть Ресинами: кто со здо-ровымъ розбитомъ може поімити тое, що „Буковина“ вжеше править: же тїи Ресини не суть Ресинами, але Ресинами хотай не инакше іакъ по рѣ-екѣ веєдливими, и що то вважа лише рѣсій фанатизъ ихъ до рѣсій народно-стії причислти? И истинно, такъ говорить

* Въ 95 Числѣ на першій сторонѣ въ дру-гій передкацѣ въ 8. строчцѣ въ долини зайшла поміжка въ печаганю: лѣвого 78 чатай 87.

икъ „Бѣковин“ говорить показѣе не лише на самый фанатизмъ зъ еї стороны, але также на чистый нерозѣнь. Дивна то рѣчъ съ тымъ нерозѣтомъ; въ Галичинѣ зачѣвъ уже деко-
трыхъ опѣскати; мыслилисѧ ѿуже знидѣвъ цѣлкомъ; иѣ, онъ перенесся на демкихъ зъ того народа, который, такъ „Бѣковин“ вѣ-
рити си каже, на вышѣдѣмъ стонѣ ѿѣли про-
свѣщеніа ѡдѣ рѣкого. Тамтого рокѣ вѣовалю-
вали въ насть тѣтка: „Вы не Рѣнни, вы
Полаки по рѣки вѣѣдовщи;“ тиپрь кричатъ
на Бѣковинѣ Рѣннамъ Бѣковинскимъ: „Вы
не Рѣнни; хотай вы не оумѣете ани слова
по рѣвныски вѣѣдовати, хотай лише по рѣ-
ки говорите, вы однакожъ Рѣннами.“ Мы
вы са обавалиш, абы въ самой рѣчи Бѣ-
ковинскіи Рѣнни не сувѣрили „Бѣковинѣ“
и не почуди са тако Рѣнни, есливѣшто не
знали, ѿо „Бѣковинѣ“ тако рѣвныско-нѣмец-
ке письмо имъ есть недостѣпною, бо таъ
знаємо, Рѣнни Бѣковинскіи въ наибольшѣй
частіи по нѣмецки, а Бѣковина сама при-
знає, ѿо они и по рѣвныски таکожъ — не
оумѣютъ. Чи не добрѣша вѣло, абы „Бѣко-
винѣ“ прѣимила ѿе и текетъ рѣкѣ и наўки
о народности Рѣннамъ Бѣковинскимъ по рѣ-
ки будѣла?

Есть то рѣчъ незаперечена, ѿо головны-
ми ознаками кождан народности есть по-
ходѣніе народа зъ одного и того
самого щепѣ народного и мзыкѣ на-
рода. Кождый ктѣ безсторонно порѣбнае жи-
телей Бѣковинскіихъ, а именно жителей исклю-
чительно рѣкони товы вупотребляющихъ съ
жителями, коториѣ лише по рѣвныски вѣѣ-
довутъ, легкоа переконае, ѿо характеръ, чер-
ты лица а наўѣть и силы дѣховнї одныхъ
одѣ дробихъ отличаются, и ѿо перви нале-
жать до щепѣ славанскаго; кождый, кто по-
рѣбнае жителей Бѣковинскіихъ по рѣки вѣ-
ѣдовщихъ съ Рѣннами Галицкими въ спѣ-
мненыхъ взглѣдахъ, не знайде жадного отли-
чія и признаестъ, ѿо они до одини и тони
самони родины славанской належать, ѿо

они такожъ суть Рѣннами. Одни и дробїи
одного и того самого нарѣчїя малорѣкаго
вупотребляютъ; чомажъ одни таливи вѣ-
ти Рѣннами а дробїи Рѣннами? Чи може
тому, ѿо, хотай одни и дробїи суть гре-
ческого церковнаго обрядкѣ, Рѣнни Бѣко-
винскіи въ большѣй части вузнаютъ головы
церкви въ Царгородѣ а Галицкіи въ Римѣ? На
дармо оушиадеся „Бѣковинѣ“ Рѣннамъ
тамошнамъ заперечити рѣкю народнѣсть;
они всегда вѣли и суть до нынѣ родѣ слов-
янско-рѣкого; на дармо про тобе вин-
довиа тоб письмо представити ихъ тако тѣ-
шанинѣ зъ Траківъ, Даківъ, колоннѣтѣвъ
римскіихъ, Греківъ и Богъ знає ѿе зъ чого.
И гїсторїа и гїографическое положеніе пере-
читъ тому, таковы області Бѣковинскіа вѣ-
ла искючительно рѣвныскомъ. То чей и „Бѣ-
ковинѣ“ вѣде зъ гїсторїи знала, ѿо рѣвны-
ское племѧ, не борще таќъ къ XIV столѣтю,
во времѧ опадкѣ рѣкого-народного самосто-
тельства, опѣтивши горы тараторошкіи и симо-
градскіи поселилосѧ въ предѣлахъ давнаго Гали-
цкого княжества и займило горюю часть рѣкъ
Молдавы и Серетѣ; Рѣнни про тобе Бѣковин-
скіи на земли первотно рѣкодѣ оѣли, про тобе
можебы и „Бѣковинѣ“ не выпадало тыхъ Рѣ-
нновъ, коториѣ по приналиченю Бѣковини до
Австрии за Прѣтъ теже чистыхъ Рѣнновъ
на таќъ званїи словодѣ вѣши и тамъ передъ
браниами войсковими въ вѣнахъ француз-
кихъ охоронилися галабранными заволоками
ибо политичнми напастниками называти.
А и въ гїографическомъ отношенїю, если зва-
жимо, ѿо галицкіи Рѣнни по самъ лѣвый
берегъ Днѣстра на цѣлой простиоронѣ Бѣковини
ажъ по Прѣтъ, ба наўѣть ажъ по за Прѣтъ жї
народъ гымъ самыи мзыкомъ вѣѣдовущі
що и Рѣнни галицкіи, того самого по-
ходженіа, тыхъ самыхъ звычаївъ и обыча-
ївъ, то все въ селахъ немѣшаныхъ въ кѣ-
пѣ; если про тобе той народъ есть лише
продовженіемъ галицко-рѣкого народа: то

до того треба лише пікавоєти „Боковину“
ави той квтъ теже Дністровськъ и Протомъ
рѣмбнськимъ а не рѣкинъ назвати. Овластъ
Боковинска про тое зъ двохъ частей скла-
даєса: зъ земли рѣкои и рѣмбнскон; такъ
такъ и жительство дѣлится на рѣкос и рѣ-
мбнскос. Я если тоб рѣкос жительство,
шкъ сама „Боковина“ признае, вѣльше
такъ третю часть цѣлого населенїа Боко-
винскаго чинить: чижъ можна при задачѣ
рѣбноправности бѣти такъ неправедливыть
и противити сѧ томъ, ави Боковинско-рѣ-
скаа народнѣсть при очилишахъ Боковинскихъ,
а именно Черновецкихъ бѣла застѣлена и тала
молодежь рѣка способнѣсть въ рѣкомъ роди-
тому газацкѣ обѹжватися? Мицкіе „Боко-
вина“ гиковы въ теперѣйшныахъ чисторѣсихъ
селахъ давнѣши жили сами Рѣмбни и ли-
ше напливъ „заколоковъ“ рѣкихъ таже тоб
зѣблавъ, що Рѣмбны прїймали тоб рѣку
такъ що о своей роднїй цѣлкомъ заклан,
не має найменшої подставы правды. Чомъ
„Боковина“ не притачає чать коли тоб вы-
народованье Рѣмбновъ совершилося? Запевне
тадовы то бѣло бѣти передъ рокомъ 1774, до
коли въ Боковинѣ бѣло правительство рѣ-
мбнское; але чи можна бы мыслити, ави
рѣмбнское правительство бѣло допустило
загибати рѣмбнской народности въ квтѣ
теже Днѣстровъ и Протомъ?

(Конецъ настѣннаго.)

— Былъ доказано, же министерство просвещенія спраѣ предподавана св. богословію для нашихъ рѣкихъ пигомицѣвъ въ той способъ разрѣшило: же наука догматыки не по рѣки, але по латиньски магъ са предподавати.

— Его ц. к. Величество въ слѣдствіе
предложенія министра справъ внутренныхъ
высокимъ рѣшеніемъ зъ дна 30го мин. тѣс.
признающи заслуги при оудержанію спокою
и порядкѣ, и выстѣпленью противъ анархіи,
тако и рекнѣсть полоченѣ съ жертвованьемъ

блажишии при доставленю и разложенью за-
пасовъ воинныхъ для ц. Австрійскихъ и Россій-
скихъ войскъ съѣдующимъ жителемъ гали-
цкимъ роздѣлiti благоволиши:

1) серебряный золотой цивильный гоноровский
медаль на стажцѣ: гр. кат. парохъ зъ Ва-
лаки и Деканови Антонію Добрань-
скомъ; гр. кат. парохъ въ Медицѣ Геор-
гій Лозиньскомъ; гр. кат. парохъ въ
Сарнахъ Иванъ Головьевскомъ; гр.
кат. тѣщъвомъ капелланъ въ Коротникахъ
Григорію Дикковацкомъ; гр. кат.
парохъ зъ Прѣдника Николаю Бѣрже-
скомъ и гр. кат. парохъ въ Шкѣ Гре-
горію Гиннадевицъ.

1) Малый золотой гоноровский медаль го-
сподарю въ Камѣнцѣ болоїкай Иванъ За-
мѣжномъ, вѣйтоги зо Сколошова Гре-
го-
рію Самборскому; вѣйтоги зъ Тѣлиго-
ловъ Антонію Ганадѣ; вѣйтоги зъ Со-
ници Иванъ Станкови;

3) великий срѣбреній гоноровыи медаль: вѣйтоваи въ Оушни Андрею Свѣдерско-
и 8, вѣйтоваи въ Пѣдгѣрцахъ Илькови
Захоройкови, вѣйтоваи въ Іасиневѣ Дими-
тру Королю, вѣйтоваи въ Зѣравицѣ Ива-
нѣ Дѣкоби, и вѣйтоваи въ Радимнѣ Ва-
нагю Голобиньскомъ;

4) малый серебряный гоноровский медаль:
Бытоби зъ Благанки Иванъ Антонъ ч.
8; вѣйтоби зъ Флактобѣ Гнатъ Петльо-
аномъ 8; вѣйтоби зъ Нагоранъ Иванъ
мѣлжъ 8; вѣйтоби зъ Оулашковичъ Ми-
аилъ Ладанъ 8; вѣйтоби зъ Ерзекици ве-
нкомъ Илію Девелекомъ 8; вѣйтоби зъ
Арахова Павла 8 Пеалгатомъ 8; вѣйтоби
зъ Долгого Грицкови Морозъ 8; вѣйтоби
въ Рѣдникахъ Иванъ Рожаньского
8; вѣйтоби въ Черницѣ Василию Шай-
ецъ 8; вѣйтоби въ Раковѣ Иванъ Мазур-
ови; вѣйтоби въ Перегиньскѣ Матвѣю
Атромъ 8, вѣйтоби въ Роздолѣ Иванъ
Екаевскомъ 8, вѣйтоби въ Скользь
асилю Сенюви, вѣйтоби въ Сторю

Францѣшкѣ Тильтълови, вѣйтови въ Плавомъ Иванѣ Сорочинъцьови, вѣйтови въ Дѣковичохъ Андрею Марцюкѣ, вѣйтови въ Новимъ Маки чи Романѣ Сенюови, вѣйтови въ Гроиници Блаженю Ваальчукѣ, вѣйтови въ Медики Антонію Газадѣ, вѣйтови въ Гѣраковѣ Василію Коблихѣ, вѣйтови въ Редверѣ Филипѣ Гензелю, вѣйтови въ Ненидовон Иванѣ Головачѣ, вѣйтови въ Доброн Иванѣ Жѣкови, вѣйтови въ Майдана Йиковѣ Оурбаникѣ, вѣйтови въ Скомородохъ Грицеви Гарвонѣ, вѣйтови въ Бродѣ старыхъ Павла Илладинови, вѣйтови въ Леснѣкова Иванѣ Пережинскому, рѣкабичникѣ въ Бережанахъ Антонію Ильнеру, и трактирчикови въ Бережанахъ Иванѣ Гофмоклю.

Тымъ самимъ найвышеши мѣрѣшеньемъ Его Величество зъ того самого поводу Бѣковинскому жителамъ Андрею Бѣрадѣгое и Андрею Гаврѣлью приложенныи тѣсеческимъ въ Кітполаунѣ, Георгію Кѣселицу и Манолью Ватеманеску вѣйтови въ Петрадцѣ, Михаилу Захарчу вѣйтови въ Шѣпенцахъ, и тамочнимъ членамъ громады: Василію Матейчуку, Александру Лѣдчаку, Василію Ива сюку и Стефану Мандрику, погоди членамъ громады зъ Лѣжанъ Василію Мандрику, Стефану Капезаку и Фгодорови Мегерѣ вѣйтъ малый срѣбрный гороновыи медаль на стажѣкѣ оудѣлти благоволии.

Вѣтникъ Миницкій подав слѣдѹюще пророчество о будущемъ гоєдарствѣ тѣрцкого: По семи рокахъ буде чтыриста лѣтъ, такъ Тѣрки здобдли Царгородъ. Рокъ тотъ про тое бѣть оуваги гдѣніи, же до него односить сѧ пристарое пророчество, которое теперь може сѧ исполнити. Въ парѣ годинъ по здѣбѣтю Царгорода вѣшовъ Мѣраметъ II. въ цѣлой пышности азїатической побѣды до цер-

кви св. Софіи, котораяа женами, дѣтьми и старцами переполнена буде; — много зъ нихъ пало жертвою подъ оружьемъ вороговъ и копытами ихъ коней. Такъ постѣпивъ ажъ ко первому олтарю, где Патріарха съ сватостями въ рѣкахъ, облюченый сконими діаконами на колѣнахъ милости благавъ. Мѣраметъ тѣсто милости бударивъ го шаблею по головѣ такъ, же заразъ оупавшай на земли въ своеи кроки лежавъ. По хвилиѣ труда очищавшіи сѧ старецъ повставъ и сильномъ возклинивъ голосомъ: Помага за тобѣ не ти не ти, проклятыи поганчье ани твой народъ! Ахъ Божій извѣщає тиѣ, же четьриста лѣтъ на сей земли пановяги будете; але потомъ будете разбрвани на четьри части, и знишеннѣ на земли си. Песла чтыриста лѣтъ фалшивый пророкъ буде выгоненый зъ храма сего, а посѣдного его времѧ кровъ тѣтъ вытече, где та оупавъши. Песла того вытихнѣвъ дѣха, а первиша слѣдствиетъ того вѣщенья будо тое, же сultanъ вѣлѣвъ оубити всѣхъ христіановъ находящихъ сѧ въ церкви. Рокъ 1856 час теперъ оуказати, чи оумираючий Патріарха въ истинѣ превидѣвъ будущіость, чи лише хогъ наподити та оуразити сultanу.

УМѢСТКА.

Одинъ зъ честныхъ нашихъ родынцѣвъ въ Вѣдни, доказавшій свою служливость, притоминыхъ сльчамъ, напигавъ себѣ добродѣшіе сконими клопотѣ, бо винъко що день подваче зъ розмантыхъ с'горонъ не сплачивани письма отъ знакомыхъ и не знакомыхъ. Икъ шире сердечно и на даль готовъ жертвовать оугоды свои своимъ родицамъ, такъ чвеса звѣніиши пройти не вѣлагати его на выдатки почтовой оплаты, котрѣ легче може понести кождый его о такѣ присадѣ просацій за себѣ такъ онъ за вѣхъ.

Іванъ Кудлихъ

депутований изъ Шлезка до вѣденскаго сойма 1848 року, который першій поставилъ
внесеніе о знесенію панчины, и за народомъ дуже сильно промовлявъ. —

am pod. bernym wylewem
zamiaconem ludu namaliztym
granicne granie zby jaszczmieni
jana wojny swej do domu swego
tysm jasne dla powiekszenia
korli unahatyczka la jasnyj skid
misj jasneku jasnyj kala nate
juk tynnyj plesz uwojny do domu
tego tosuy budem swojemy lea
szalejczyk co smola i sasy miniego
leuz mogad sier w gabinetu
mala jalka rejaty mam

Tomu

znamiony

znamiony

znamiony

znamiony